

Komandi partur:

Komandi vikuskifti verður enn ein grein úr gamla kirkjugarði. Tá verður greitt frá eftirnavninum Udbø.

BRYNHILD OG STEFFAN UTTANFYRI
BARNAHEIMIÐ HJÁ HONUM Á VIÐAREIÐI

var hann við »Svínoynni«. Teir fiskaði og sigldu niður við fiskinum. Skipari var Johan Purkhús, versonur reiðaran, Jens Klæmint Isaksen. Steffan upplivdi ikki nakra serliga vandastøðu í hesi sigling.

Men hjá teimum, sum vóru heima, var ein støðugur ótti fyri, hvat ið kundi henda. Tað vóru javnan týsk flogfør sum flugu yvir bygdini, og stutt var millum boðini um, at skip vóru farin, ofta saman við manningini ella parti av henni. Álvarsemið merktist eisini hjá teimum, sum sigldu.

– Eina ferð Steffan sat og las »Víkingsynir«, sum var um lagnuna hjá føroyskum sjófólki undir krígunum og við myndum av teimum, sum lótu lív, helt hann fyri, at her kundi hansara navn eins væl staðið! Hann hevði jú verið saman við fleiri av teimum, sum fórust.

Kríggið endaði nakrar tímar ov tíðliga!

Teir forvunnu nógv við hesi sigling. Summir túrir vóru serliga góðir. Eg minnst, at tá kríggið helt uppat, var Svínoyggin akkurát farin niður at selja. Tað var gott marked, teir komu til, og teir roknaðu við einum góðum túri, tí teir høvdu fiskað skjótt. Teir vóru byrjaðir at selja, men júst tá kom fráboðan um, at týskarar høvdu yvirgivið seg. Tá gjørdist ein slík frøi á fólki, at alt steðgaði upp, og prísurin gjørdist meira at kalla vánaligur. Hevði bardagin vart bert nakrar tímar afturat, høvdu túrurin verið nógv betri. -

Sá tá jólaskipið fór

Brynhild minnst sera væl til, tá jólaskipið fór. Tað var sunnudagin 7. desember 1941. Hetta man vera ringasta veður, hon hevur upplivað.

– Tað var mangan nógvur vindur, tí Viðareiði er eitt harðført pláss, men hetta var ein minnilig nátt. Tað var so sera gott veður leygardagin. Sjógvurin var so penur og slættur. Tað var snakkað um tað, at tvey skip vóru komin inn á Eiðsvík. Eingin dugdi at skilja hetta, og onkur var eitt sindur bangin.

Teir sjeý Absalonsenbeiggjarnar. Aftara rað v.f.: Absalon, Jóan Karl, Fríðrik og Marius. Fremra rað: Steffan, Sámal Erik og Niels

Minnist meg rætt var annað skipið litað sum krigsskip. Tað hevur helst verið eitt fylgiskip. Teir vóru komnir har, og veðurlíkindini vóru ring. Tað brast á og gjørdist eitt øgilt illveður tað leygarkvöldið. Knappliga skifti hann ætt. Tá tað var so nógvur vindur og regn, hann lá fyrst í tað vestara vindeygað. Tað skifti so knappliga, og vindurin kom inn í vindeygað eystanfyri. Tá ljóst var morgunin eftir, sóu vit, hvussu skipið lá og bólaði har í Fugloyarfirði. Tað var syndarligt at siggja. Avstandurin er sjálvsagt nakað stórir, men tað var ógvusligt at siggja. So sigi eg einaferð, at nú misti eg tað úr eygssjón. Tá minnst eg, at Steffan segði, at nú helt hann, at tað sakk. Tíðindini um vanlukkuna frættist rættuliga skjótt. Nógv fólk høvdu sæð, og telefon var jú tá. Á telefonstøðini vóru tiskil eisini altíð tíðindi at frætta.

Tá ið Fríðrik var deyður

Einaferð undir krígunum hildu tey Fríðrik, beiggja Steffan, vera burturgingan. Fólkið heima bíðaði og bíðaði, til øll at enda mistu

mótið. »Sea King« var ikki komin aftur í aftur aftaná 4 vikur á einum túri, sum vanliga tók eina viku. So her var øll møgulig orsök til at óttast tað ringasta. Og tað var eitt rættuligt upplivsi, at Fríðrik kom afturíftur. Sea King var farin niður at selja. Hetta var fyrst í 1942 beint eftir nýggjár. Tað bleiv so leingi, man frætti einki, og kríggj var, og tað var einki hop um nakað.

Rikka, konan, var á Viðareiði. Fríðrik hevði annars hús í Klaksvík, men flutti til Viðareiðis, tá kríggið kom. Her var tryggari. Tey áttu trý børn. Tey vóru at vera hjá foreldrunum hjá Rikku, Juliusi og Sannu Margretu.

– Hon hevði púra mist mótið um, at teir fóru at koma aftur. Eg minnst, at Steffan segði hendan morgunin, at »eg havi nú væntað, at teir fóru at koma aftur. Men nú haldi eg, at tað er bytt at bliva við at rokna við, at tað hendir«. Hann hevði droymt okkurt, sum fekk hann at halda leingi, at teir bóru boð í bý.

Tað vísti seg, at skipið hevði fingið ein stóran sjógv, so motorurin var steðgaður, og

Systkini Arne, Halldór, Solveig og Brynhild

BRYNHILD GJØRDIST 97 ÁR

skipið hevði ríkið fyri vág og vind í ringum illveðri. Teir komu einaferð so nær, at teir sóu land. Og tá vóru teir norðanfyri Føroyar, og teir kendu Mýling. Teir høvdu so mikið av motorkraft, at teir fingi siglt inn á Vestmanna.

– Steffan og eg fóru eini ørindi tað kvöldið. Tá møttu vit konuni, sum hevði telefonstøðina. Hon steðgar á og sigur, at nú fari eg eystur til Rikku at siga henni, at »Sea King« er komin á Vestmanna. Hetta vóru góð boð. Men vit stóðu sum negld. Hetta var sum at fáa boð um, at onkur var risin upp frá deyðum.

Mamma hansara kundi seinni at taka til, tá hon greiddi frá onkrum: »Tað var hina ferð Fríðrik var deyður«. Soleiðis føldi hon tað. Vit fóru so oman til mammu hansara at siga henni frá. Hon vildi ikki trúgva tí, hon var meira at kalla illfær, tá hon segði: »Tit mugu ikki koma at fortelja tíðindi sum ikki passa«. Eg minnst, at hon tveitti seg á síni knø at biðja um, at hesi tíðindi vóru røtt. Absalon tann yngsti beiggjinn var inni. Hann var altíð so stillur í tí. Hann segði seinni, at hetta ljóðaði eisini ógvuliga ótrúligt fyri sær. Vit fóru ørindi heim á Brekkumørk og fóru so inn aftur, tá vit komu eystur aftur. Tá sat Rikka har. Hon hevði fingið telegramm frá Fríðriki og var komin heim til vermammuna at siga frá. Tá sigur Absalon: »Ikki trúði eg tí, fyrr enn eg sá telegrammið: Komnir á Vestmanna. Hava tað allir gott«. Fríðrik segði seinni, at kokkurin stúrði so fyri, at maturin fór at ganga undan. Men hetta endaði sera væl.

Hetta og nógv annað greiddi Brynhild frá. Vit eru mong sum koma at minnst hana við virðing sum eina framúrskarandi kvinnu.